

Geen aanwijzingen dat Top600-aanpak leidt tot minder recidive

In 2011 is de Top600-aanpak ingevoerd in de regio Amsterdam-Amstelland. Ongeveer 600 veelplegers van onder andere zogeheten high impact crimes (zoals woninginbraak, straatroof en zware mishandeling) krijgen een persoonsgerichte en integrale aanpak. Het doel van de aanpak is drieledig: (1) recidivevermindering, (2) het verbeteren van het toekomstperspectief en (3) het voorkomen van crimineel gedrag bij minderjarige familieleden van personen in de Top600-aanpak.

Tot op heden is geen onderzoek verricht naar het effect van de Top600-aanpak op het bereiken van de gestelde doelen. Het WODC heeft daarom onderzocht in hoeverre de Top600-aanpak effectief is in het terugdringen van recidive en daarmee in het bereiken van één van zijn doelen.

Wie zijn de Top600-personen?

De Top600-personen zijn vrijwel allemaal mannen en gemiddeld 24 jaar oud bij de start van de aanpak. Veel van hen zijn al vroeg gestart met hun criminele carrière en hebben door de jaren heen een uitgebreid en zwaar strafblad opgebouwd. Naast crimineel gedrag hebben de Top600-personen ook veel andere problemen, zoals psychische en/of verslavingsproblemen, een licht verstandelijke beperking, schulden en/of dakloosheid.

Wat houdt de Top600-aanpak in?

Iedere Top600-persoon krijgt een regisseur toegewezen die in samenspraak met alle bij de persoon betrokken organisaties een plan van aanpak opstelt en deze aanpak coördineert. Het gaat niet alleen om justitiële organisaties, zoals de politie en de reclassering, maar ook andere instellingen, zoals de GGD.

De aanpak richt zich hiermee enerzijds op straffen en lik-op-stuk, en anderzijds op begeleiding en het bieden van hulp.

Werkt de Top600-aanpak?

Wanneer de recidive van Top600-personen vergeleken wordt met de recidive van vergelijkbare daders (die net niet in de Top600-aanpak zijn gekomen of waarbij de aanpak nooit van start is gegaan), dan zijn er geen aanwijzingen dat de aanpak tot minder recidive leidt. Mogelijk is het doel van recidive-

vermindering te hoog gegrepen voor (een deel van) de Top600-personen, gezien de vele problemen die zij hebben op meerdere levensgebieden. Ook zijn er aanwijzingen dat het deel van de aanpak dat is gericht op rehabilitatie niet uitgevoerd wordt zoals beoogd.

Conclusie: Er zijn in dit onderzoek geen aanwijzingen gevonden dat de Top600-aanpak leidt tot minder recidive. Er is meer onafhankelijk onderzoek nodig naar de effectiviteit van de Top600-aanpak, met name naar de twee andere doelen. Verder verdient het onder andere aanbeveling om de aanpak niet verder uit te breiden zolang niet bewezen is of de aanpak effectief is en om te heroverwegen of de huidige recidivedoelstelling past bij de zware doelgroep.

Bron: De effectiviteit van de Top600-aanpak. Een vergelijkend recidiveonderzoek onder veelplegers. K.A. Beijersbergen, N. Tollenaar, M. Kros, T.W. Piersma en G. Weijters. Den Haag: WODC.

Meer weten over dit WODC-onderzoek naar de Top600-aanpak of naar andere interventies, straffen of maatregelen? Ga naar www.wodc.nl